

זו כָּבֵר לֹא אֲגֵדָה / גאולה אלמוג

בארץ אחת כקצה העולם,
מעבר להר ומעבר לים,
נולד נסיך בארמון המלכות
למלך שזבינו ולמלכה דוית.
הנסיך הקטן, כמו באגדות,
היה נפה, חכם ואהוב עד מאד.
השבחית, לדגמה, בכל הזדמנות,
אפתה לו עוגות עם קצפת ותות,
ולאות אהבה היא הרשתה לפעוט
לעזר בערבול יללק אצבעות,
לטעם מהשעם, להריח ת'ריח
ולראות איך בצק גדל ותופח.
התופרת תפרה לו בגדי מסלצות,
וכשאיש לא ראה, בסודות וקרצות,
חיא למדה ת'נסיך לאחו במחט,
להשחיל את החוט ולרקם אתה יחד.
התדרנית עננה לו לסדר את התדר
ומלאה את חדרו בפרחים ובזמר.

ועם לב של זהב, כמו פלי לשים לב,
היא הרשתה לו גם אבק לנגב.
כך עברו הימים, עד שמספר נערים,
די שחצנים ולא זהירים,
העבירו בלחש בכל הארמון
שמועה מרשעת בזו הלשון:
הנסיך איננו כמו כל הנכים,
הוא מסתובב במטעה, מתענגן בכגדים,
בודק את המלח בסיר המרק
וגרוע מכל - מנגב ת'אבק.
הם אמרו גם דברים, בסודי סודות,
על ההבדל בין הפנים לבין הפנות.
וישבו הכמים לילות וימים
יפסקו: "הנסיך צריך לפתח שורירים,
כמו כל הגברים."
אך הנסיך רק שלח מבט

ואמר: "מה אכפת?
אז לאמרו ש'אני בתו'
המלכה דוית,
שהיתה אמא עם אחריות,
קרצה לנסיך: "הידד!"
אך המלך היה קצת מדאג.
והוא החליט מיד:
ללמד ת'נסיך לחתר בסירה,
לאמן אותו בהליכה מהירה,
לתת לו שעורים בסקי מים,
בסניס, בפינג פונג ובהורדת ידים
אבל הנסיך כל ערב נכנס למטבח,
לטעם את הטעם הבלתי נשכה,
להחליק עם מגב
וגם אבק לנגב
ולבסוף לבדק בנחת
אם הוא זוכר להשחיל חוט במחט.
לאט הוא עני: גם פמה חברים,
לנלות זדענות בסוג התבלית,
להקבין מהו סוד המרקחת,
של הקנוח ממנש בצלחת.
תחלה הם נסו בחשש ובדחילו
ובדרך אגב, וכאלו,
אך קשהגבור מכל הילדים
גלה בפרק את התבלית רוזמרין,
ובקש להוסיף לאטריות
גם פטריות מסוג ארניות,
נפתחה תחרות על "שלישה מזלגות"
לזה הציון הכי גבוה, על בשול משבח,
ללדען הדגול בסודות המטבח).

שמעו זאת החכמים בארמון!
ואמרו למלך: "פה יהיה עוד אסון
אם פכה יהיו פני הדברים
וגברים ירצו לבחש בסירים,

הנשים עוד תדצינה, חלילה, לשלט.
שאל המלך שוכינו: "אז מה לעשות?"
והחלט (לא לבני שלש ועידות
ואין ספר התועציות)
שעם החתונה יפסקו השקיות.
הם ארוו לפסיד גבינה ומלה
ושלחו אותו לתפיש בלה.

הלו הפסיד שקתנים, בערה,
רכש'שב לניח בצד הדרך,
פתאם הוא שמע דלת נפתחת,
ובפתח הפני עמדו בערה צורחת,
והאם אתריה קוראת בקול:
"פמינה, פמינה, נמאס לי הכל!
במגרש פדורסל את צורחת הינד!
הולכת עם חברים בלהויד ת'ר,
אוהבת להשתולל ללא הסוס,
ולהתחרות עם בחורים ברמיכה על סוס.
במקום לתפ' את אוהבת לחפר,
במקום לכבס את אוהבת לתור,
ואחרי כל זה את עוד שרה, גם בן,
אללי, אללי, מי אתה ותתתו!"
ראה הנסיד את פמינה האורחת,
לכושף בלזיים וכלה מזנתת,
מלאו עיניו דמעות
וכמעט רצה לכפות.
ואז גל של חם בו עבר,
ולפמינה הוא אמר:
"נרעה לו שאנקנו זוג משמים,
אצלי לא תצטרכי לטבל יד במים,
אני אתפר. אנקה ואכין לך מאפה
שיקהי גם טעים וגם זפה.
וכשיהיה לנו בן, במזל ושמחה,
אבשל לו ד'סכה, אדקס לו שמיכה,
ואנרנד גם את העריקה."
שקעה זאת פמינה ומאד פעסה:
"אתה תבשל לתינוק ד'סכה?
אתה תנרנד את העריקה?"

ומה אני מעשה?
אני לא אוהבת את ספיר המעשה.
איזה בחור! נסיד חלומות?
גם נסיד וגם יודע לבשל ולנקות!
ואני מה? נצלנית? מזיקה תינכות?
לא, תודה! אני לא משתתפת באנדה שקזאת."
הגיש בה הנסיד והתחנן:
"אוי אפשר לסיס אנדה בלי להתחנן,
אז אם תרצי לחתל,
אני אבשל,
אם תכני ד'סכה,
אתלה כביסה.
וכשאת תלכי לקניות,
הסירים בפנור ידפו ריחות
ושנינו יחד נרקד וגם נצא לבלות
ידרו אנב, אלה רק הצעות,
את יכולה לשנות,
כי באנדה הזאת,
יהיו לשנינו חובות וזכיות שוות."
מה אמרה על כך הבערה?
מה אמרו על כך בארמון המלכות?
וכיצד הגיבה המלכה רות
(שיהיתה כידוע אפא עם אתריות)...
הכל יספר באנדה חדשה
על הנסיד ופמינה - איש ואשה.